

Kapitola 1

„Před více než tisíce lety lidé na území dnešních tří hlavních měst pomocí nadání a těžkého úsilí vybudovali civilizaci. Nejdříve vznikaly pouhé osady a až potom se z nich stala města, která známe dnes. Lidé kdysi bydleli v chatrčích z hlíny a rákosí. Neznali žádné stroje, které by jim ulehčovaly život, a nadání používali, jenom aby uctívali svoje bohy.

Jak šel čas, lidé se stále více dozvídali, učili se a poznávali svět kolem sebe. Naučili se, jak zkrotit přírodní živly. Začali si budovat kamenné stavby a používat svoje nadání, aby si zjednodušili každodenní život.

A tak se stalo, že méně nadaní jedinci začali závidět těm šťastnějším, více nadaným, a začaly kruté války, které mezi sebou navzájem poštvaly rodiny a zanechaly po sobě obrovskou spoustu padlých...”

„Mami, tuhle část už znám nazpaměť, pověz mi, jak začala pout strážců tajemství, jak jsme byli pověřeni samotným králem, abychom udržovali jeho vládu, a tím udrželi království pohromadě,” pronesl chlapec s jiskrou v očích.

Eliza se na svého syna mateřsky usmála. Každý den ta samá pohádka. Každý den ten samý příběh.

Na syna se sice usmívala, ale uvnitř, velmi hluboko, byla sklíčená strachem a beznadějí. Věděla totiž, že příběh, který její malý chlapec chce každý den slyšet, je skutečný. Věděla, že jednou bude muset jít ve stopách svých předků a naplnit svůj osud, tak jak mu bylo předurčeno, a to ji děsilo. Proč jen ten příběh musel tak moc milovat?

Nikdy mu příběh před spaním neodepřela, ale každý den se jí ho chtělo vyprávět méně a méně.

Byl zkrátka jedním z nich. Nic to nemohlo změnit, a ani ona ne. Musela mu jenom pomaličku ukazovat tu správnou cestu a doufat, že jednoho dne pochopí, co je a co není správné, sám.

„Tak tedy dobrá. Ne že bys historii strážců tajemství už také neznal nazpaměť. Ale slib mi, že mě nebudeš přerušovat a necháš mě příběh doříct až do konce.“ Věnovala mu na oko přísný pohled.

Chlapec s ohníčky v očích nadšeně přikývl. Samozřejmě, že ji nebude vyrušovat, miloval příběh svého rodu. Hltal každé její slovo a občas dokonce nevědomky vyprávěl společně s maminkou.

„Když došlo k velkému sjednocení všech tří hlavních měst, vytvořila se obrovská říše a král, ač byl velmi statečný na bitevním poli a zručný válečník, na poli diplomatickém, při řízení státu, se mu příliš nedařilo. Nevěděl, podle čeho se stanovuje výše daní. Nevěděl, jak pomoci lidem, když jim uschne úroda a trpí hladu. Nevěděl, jak se píšou zákony a jak by se podle nich mělo soudit. Nevěděl, jak se staví domy a paláce.

Manželka svému králi poradila, aby se nestyděl za to, že nerozumí všem vědám a všem oborům světa. Naopak, jako dobrý král si musí umět přiznat, čemu nerozumí a co sám neumí.

A tak si král vzal manželčina slova k srdci a vytvořil Velkou radu, která se skládala z patnácti těch nejvzdělanějších a nejmoudřejších mužů a žen, které mu mohla naše země nabídnout. Každý z členů Rady se specializoval na jinou činnost a v jiném oboru, kterému